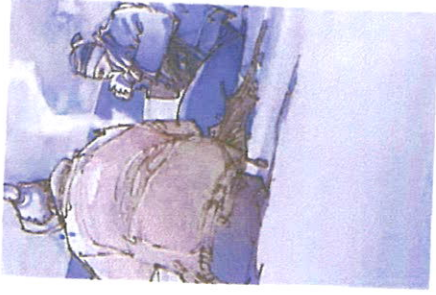
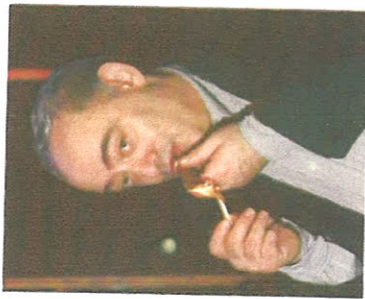

Roland Topor

A Suissa

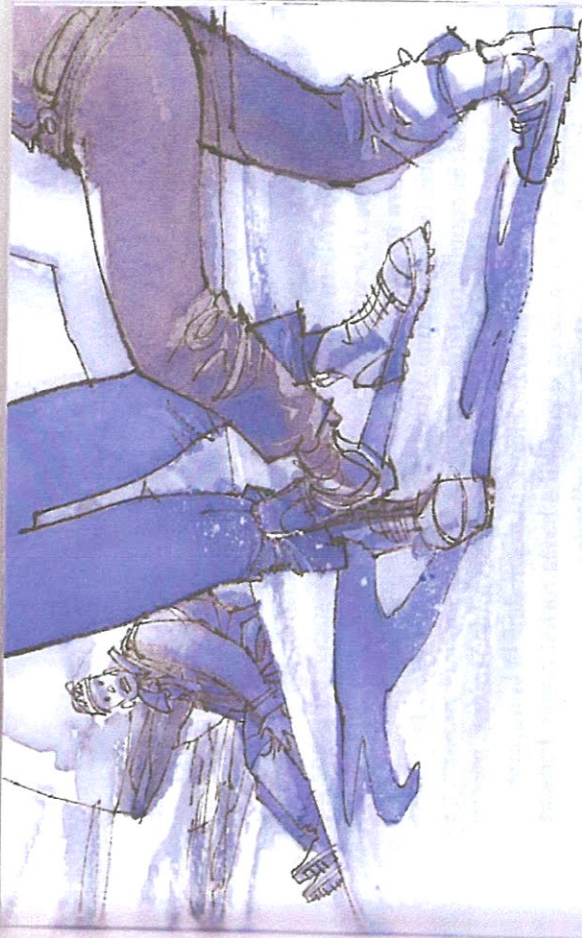

Parisenç d'ascendència polonesa, RO-
LAND TOPOR (1938-1997) va ser un ar-
tista polifacètic i molt provocador que ex-
perimentà sense descans en la pintura, el
cinema, la fotografia, la música, la televisió,
el teatre i la literatura. En totes aquestes
facetes destacà per l'ús dels recursos hu-
morístics més variats: des de la fina ironia fins al sarcasme, encara que
optà sobretot per un humor negre, grotesc i virulent.

En el món del teatre, se'l recorda fonamentalment per haver fundat el
1962 el moviment pànic, juntament amb Francisco Arrabal, Alexandro
Jodorowsky i Jacques Stenberg. Aquest moviment, basat en el surrealis-
me, apostava per una dramaturgia caracteritzada per la plena llibertat
creativa. Obres com *Joko fête son anniversaire* (1974), *De Moïsse a
Mao* (1974) o *L'Hiver sous la table* (1996) exemplifiquen l'agosarada
experiència dramàtica de Topor, el qual, a més d'autor, acomplí les fun-
cions de director, escenògraf, decorador i dissenyador del vestuari de les
seves obres teatrals.

En el camp de la il·lustració, Topor destacà en la recreació de novel·les
com *Anna Karènina* (1968) i *Les aventures de Pinotxo* (1972), men-
tre que en el món del cinema alternà la direcció de pel·lícules com *El pla-
neta salvatge*, codirigida amb René Laloux el 1973, amb la creació de
guions, el disseny de decorats i fins i tot algun treball d'actor. Així ma-
teix, Topor ens ha deixat una obra narrativa molt important, en què des-
taquen diversos llibres de contes, novel·les com *El llogater quimèric*
(1976) i llibres de catalogació difícil com *La cuina canibal* (1986), on
proposa tot un seguit de receptes per a antropòfags. El conte que presen-
tem a continuació procedeix del volum de relats *Quatre roses per a Lu-
cienne* (1997).

Traducció del relat: Guillem Rabat

—La meua cama! No me la noto!

En Phil s'acarnissava amb la seva pròpia cama. Agafava
la carn a grapades a través dels pantalons i la triturava sal-
vagament. Es pessigava amb fúria de dalt a baix i acabava
pegant-se cops de puny molt forts al genoll.

Els seus companys intentaren tranquil·litzar-lo:

—I què? Com vols notar-te-la amb aquest fred —va dir en
Georges—. A tots ens passa el mateix. Ara veuràs...

Per ser ben convincent, en Georges va clavar una puntada
de peu d'aquelles que fan història a la fíbia d'en Henri. Aquest
no va poder evitar un esgarip de dolor, que arrencà una mar
de llàgrimes en el desesperat Phil.

—Ho veieu? Només ho dèieu per fer-me callar!

En Henri simulà un somriure i digué:

—He notat una punxada a l'estómac just en aquell mo-
ment. El cop ni l'he notat. De seguida ho veuràs. Georges,
ara et toca a tu... —i en Henri li ventà una puntada de peu
sense miraments.

En Georges gemegà, però aconseguí ofegar el crit pre-
ment les dents amb força.

En Phil recobrà la moral: